

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Skloform, a. s.**, se sídlem Nová Ves nad Lužnicí č. 1, zast. advokátem JUDr. Alexandrem Klimešem, se sídlem AK U Bulhara 3, Praha 1, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Českých Budějovicích**, se sídlem Mánesova 3a, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. února 2007, č. j. 10 Ca 214/2006 – 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „stěžovatel“) se kasační stížností domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2006, č. j. 5211/120/2006. Na základě rozhodnutí o odvolání bylo změněno rozhodnutí správce daně I. stupně a stěžovateli byla dodatečně vyměřena daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 1999 ve výši 707 700 Kč.

Stěžovatel uplatňuje kasační důvody dle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Za nesprávný považuje výklad žalovaného a poté i soudu ohledně ustanovení § 16 odst. 4 písm. e) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní“).

Dle stěžovatele byl postup správce daně v rozporu s cit. zákonem a stěžovateli nebylo umožněno klást znalci otázky při ústním jednání a místním šetření, neboť jak je z dalšího průběhu odvolacího řízení zřejmé, minil stěžovatel podávat nikoli písemné dotazy správci daně, tedy postupovat způsobem, který zákon nezná, ale měl v úmyslu docílit toho, aby jeho kvalifikovaný zástupce položil tyto otázky při ústním jednání, jak mu to umožňuje právě cit. ustanovení § 16 odst. 4 písm. e) zákona o správě daní. Pokud jde o nepodání dotazů na znalce prostřednictvím správce daně, stěžovatel ve svém podání nazvaném „Upozornění“ uvedl, že obstarání znaleckého posudku, jako stěžejního důkazního prostředku, mohl správce daně zabezpečit pouze při zachování práva stěžovatele být přítomen projednání věci a vyjadřovat se k prováděným důkazům, ve smyslu čl. 38 odst. 2 Listiny. Stěžovatel se tedy v předmětném podání dožadoval provedení ústního jednání a bylo povinností správce daně, aby určil stěžovateli, kdy mu umožní uplatnit jeho právo. Postup správce daně tak je v rozporu s ust. § 16 odst. 4 písm. e) zákona o správě daní.

Postup odvolacího orgánu je dle stěžovatele rovněž v rozporu s ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní, neboť rozhodl o odvolání, aniž by před tím byly odstraněny vady zjištěné soudem. Byla tak porušena zásada součinnosti (§ 2 odst. 2 a 9 zákona o správě daní), zásada zákonnosti (§ 2 odst. 1 zákona o správě daní) a postup je v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy, kdy byla správcem daně uplatňována státní moc způsobem, který zákon nestanoví.

Stěžovatel dále uvádí, že z průběhu odvolacího řízení je zřejmé, že stěžovatel chtěl k položení kvalifikovaných dotazů znalci využít služeb odborníků v této oblasti. Názor krajského soudu, že předseda představenstva stěžovatele se znalcem jednal a nic nebránilo položit znalci případné dotazy svědčí o formálním přístupu k právům stěžovatele a mimo to, soud odhlédl od skutečnosti, že v době konání místního šetření předmětný znalecký posudek ještě neexistoval a nebylo k čemu případné dotazy směřovat.

Stěžovatelem je namítáno, že krajský soud se v odůvodnění svého rozhodnutí nevyjadřoval k námitkám stěžovatele (ohledně určení ceny obvyklé předmětné nemovitosti), jak byly v žalobě uvedeny, ale nejprve si krajský soud námitky upravil dle svého mínění a teprve potom se s nimi vypořádal. Rozhodnutí soudu je tudíž dle stěžovatele nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že stěžovatelova námitka ohledně zkrácení jeho práva klást soudnímu znalci otázky při místním šetření není důvodná. V předchozím řízení krajský soud rozsudkem č. j. 10 Ca 88/2004 ze dne 8. 9. 2004 zrušil předchozí rozhodnutí

žalovaného, přičemž jediným důvodem jeho zrušení byla skutečnost, že obvyklá tržní cena souboru dotčených průmyslových staveb byla pro potřeby aplikace ust. § 23 odst. 7 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v platném znění (dále jen zákon o daních z příjmů), stanovena nepřezkoumatelným způsobem - hrubým odhadem, bez toho, že by z ocenění bylo zřejmé, že cena stanovená zpětně k roku 1999 vycházela z úrovně cen skutečně v tomto období sjednávaných v standardních vztazích. V souladu s právním názorem krajského soudu žalovaný řízení doplnil a za účelem odhadu ceny obvyklé ustanovil znalce ze seznamu znalců vedeného krajským soudem - Ing. R. K. Dne 16. 11. 2005 se uskutečnila prohlídka areálu v Suchdole nad Lužnicí, jíž se za stěžovatele zúčastnil Ing. František Stasek - předseda představenstva. O místním šetření byl pořízen úřední záznam. Jiné jednání správce daně se znalcem nevedl. Následně vypracovaný znalecký posudek byl stěžovateli předán dne 29. 5. 2006. Pí. H., která stěžovatele při tomto jednání zastupovala, do protokolu uvedla, že se k obsahu znaleckého posudku vyjádří písemně do 15 dnů ode dne jeho převzetí. Dne 8. 6. 2006 byla správci daně doručena žádost o prodloužení lhůty k vyjádření ke znaleckému posudku. Správce daně stanovil lhůtu k vyjádření do 31. 7. 2006. Další žádosti o prodloužení lhůty již správce daně nevyhověl. Dle žalovaného byl znalecký posudek opatřen procesně správným způsobem a byl v rámci důkazního řízení náležitě hodnocen a tudíž správce daně neměl důvod z ceny obvyklé, jak byla stanovena znalcem, nevycházet. Dle žalovaného nebyl stěžovatel krácen na svých právech a navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu z důvodů uplatněných dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel předně namítá, že postup správce daně byl v rozporu s ust. § 16 odst. 4 písm. e) zákona o správě daní, neboť stěžovateli nebylo umožněno klást znalci otázky při ústním jednání a místním šetření.

Dle ust. § 16 odst. 4 písm. e) zákona o správě daní má daňový subjekt, u něhož je prováděna daňová kontrola, ve vztahu k pracovníku správce daně právo klást svědkům a znalcům otázky při ústním jednání a místním šetření. Jak již Nejvyšší správní soud judikoval (např. v rozsudku ze dne 23. 11. 2004, č. j. 5 Afs 14/2004 - 60, přístupno na www.nssoud.cz), svědčí toto právo daňovému subjektu kdykoli v řízení, je-li jeho předmětem správné stanovení nebo vybrání daně, přičemž není rozhodné, děje-li se tak v rámci vytýkácího řízení nebo při daňové kontrole ani to, zda je takové právo *expressis verbis* v ustanovení zvláštní části zákona uvedeno. Právo klást svědkům otázky při jednání, jakož i ostatní práva součinnosti nepochybně daňovému subjektu náleží i bez výslovného odkazu v § 16 odst. 4 cit. zákona.

Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že v průběhu kontroly daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 1999 bylo správcem daně zjištěno, že stěžovatel prodal kupní smlouvou ze dne 22. 12. 1999 nemovitosti zapsané v katastru nemovitostí na LV č. 1024, k. ú. Suchdol nad Lužnicí ekonomicky a personálně spojené společnosti AGRO SF s. r. o. Cena prodané nemovitosti byla doložena znaleckým posudkem ze dne 2. 12. 1999. Jelikož na průmyslových objektech předmětné nemovitosti byly provedeny stavební práce, které však nebyly při původním ocenění zohledněny,

provedl tentýž znalec (V. H.) další ocenění (ze dne 2. 12. 2002), které mělo reflektovat provedené stavební práce. Uvedené ocenění se však značně lišilo od posudku vypracovaného stejným znalcem pro účely poskytnutí bankovního úvěru (posudek k 1. 11. 2001). Před skončením daňové kontroly předložil stěžovatel v pořadí již třetí znalecký posudek společnosti NOVOTA a. s. Daňová kontrola byla uzavřena s tím, že znalecké posudky vztahující se k převáděným nemovitostem byly zpracovány k rozličným účelům, a proto z nich nelze při stanovení obvyklé ceny dle ust. § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů vycházet. Správce daně tedy vycházel ze zjištění učiněného u realitních kanceláří a vydal platební výměr. Proti rozhodnutí se stěžovatel odvolal, odvolání bylo žalovaným zamítnuto (rozhodnutí č. j. 7561/120/2003 ze dne 6. 4. 2004). Rozhodnutí žalovaného bylo poté rozsudkem krajského soudu ze dne 8. 9. 2004, č. j. 10 Ca 88/2004 - 82 zrušeno, neboť nebyla přezkoumatelným způsobem zjištěna cena nemovitostí. Krajský soud zároveň žalovanému uložil, aby v dalším řízení opatřil znalecký posudek za účelem stanovení objektivní ceny konkrétních nemovitostí ke stavu v prosinci roku 1999, kdy k převodu majetku došlo. Za tímto účelem byl přibrán do následného daňového řízení znalec z oboru ekonomika, odvětví, ceny a odhady nemovitostí Ing. K. Po provedeném místním šetření konaném dne 16. 11. 2005, jehož se zúčastnil Ing. Stasek - předseda představenstva stěžovatele, byl vyhotoven znalecký posudek a cena předmětné nemovitosti byla ke dni 29. 12. 1999 stanovena částkou 4 400 000 Kč. S tímto posudkem byl stěžovatel seznámen v rámci jednání dne 29. 5. 2006; o tomto místním šetření byl pořízen protokol o ústním jednání a posudek byl stěžovateli předán za účelem podrobného seznámení a vyjádření se k němu.

Lze jistě se stěžovatelem souhlasit pokud uvádí, že čerpání předmětného práva klást znalci otázku při ústním jednání a místním šetření svědčí daňovému subjektu kdykoliv v průběhu řízení. Na tomto právu však stěžovatel nebyl v žádném případě zkrácen. Jak ze spisu vyplynulo, stěžovatel měl možnost v rámci místního šetření dne 16. 11. 2005, kdy probíhala obhlídka oceňované nemovitosti, klást znalci případné otázky. Ze záznamu o místním šetření je jednoznačně seznatelné, že znalec se na zástupce stěžovatele obrátil s požadavky na průběh prohlídky areálu, předložení listin a podkladů významných pro určení ceny nemovitosti a taktéž zástupci stěžovatele vysvětlil metodiku a postupy při vyhotovení znaleckého posudku. Stěžovatel byl přítomen místnímu šetření se znalcem a žádné okolnosti mu tedy nebránily vznést na znalce případné dotazy. Práva dle ust. § 16 odst. 4 písm. e) zákona o správě daní však stěžovatel nevyužil. Skutečnost, že neexistoval znalecký posudek, nemůže mít na samotné uplatnění práva, jehož odepření se stěžovatel dovolává, žádný vliv.

Ani z průběhu celého odvolacího řízení nikterak neplyne, že by byl stěžovatel krácen na svých právech. Stěžovatel měl po obdržení znaleckého posudku možnost vyjadřovat se k použitému důkaznímu prostředku, stejně tak měl možnost nabídnout správci daně popřípadě znalecký posudek jiný, měl-li za to, že skutečnosti v předkládaném znaleckém posudku jsou nesprávné. Pakliže však v období od předání znaleckého posudku (dne 29. 5. 2006) do doby vydání rozhodnutí o odvolání (19. 11. 2006) nebyl stěžovatelem navrhován výslech znalce, ani taková potřeba nevyplývala přímo z řízení, nebyl dán ani důvod, pro který by měl správce daně ústní jednání za účelem výslechu znalce nařídit. Nelze tedy souhlasit se stěžovatelem, že tento se v průběhu odvolacího řízení dožadoval provedení ústního jednání se znalcem resp. směřoval vůči němu své dotazy a toto právo mu

bylo odepřeno. Ve stěžovatelem citovaném podání ze dne 25. 8. 2006 nazvaném jako „Upozornění“ je navíc mj. konstatováno: ... *„za situace, kdy správcem daně zvolený znalec již svůj posudek zpracoval, aniž bychom mu mohli sdělit svá stanoviska k výchozím předpokladům, z nichž při vypracování posudku s šestiletým odstupem vycházel, nutně vede k jeho podjatosti, neboť již nebude chtít měnit své závěry“*. Stěžovatel tak zcela paradoxně konstatuje, že svého práva klást znalci otázky při místním šetření dne 16. 11. 2005, tedy v době před zpracováním posudku, nevyužil, avšak následně se v kasační stížnosti dovolává nezákonnosti při jeho získání ve smyslu ust. § 31 odst. 4 zákona o správě daní, právě z uvedeného důvodu, tj. nemožnosti klást znalci otázky ještě před samotným zpracováním posudku. Stěžovatel nebyl v daňovém řízení zbaven možnosti být přítomen výslechu znalce dle ust. § 16 odst. písm. e) zákona o správě daní, popř. namítnout jeho podjatost. Nevyužití práva pak nelze přičítat k tíži žalovaného.

Je věcí daňového subjektu využít svého práva být přítomen daňové kontrole, být v úzkém kontaktu se správcem daně, a být tak informován o celém jejím průběhu a o veškerých zjištěních. Výše citované ustanovení, jehož porušení se stěžovatel dovolává, zaručuje právo daňového subjektu aktivní účasti na řízení (§2 odst. 2 a odst. 9 zákona o správě daní). Tato účast nebyla, jak bylo uvedeno již výše, stěžovateli znemožněna nebo odepřena. Vzešel-li, vzhledem k povaze místního šetření, které se uskutečnilo pouze za účelem „obhlídky“ (tedy posouzení technického stavu nemovitosti) teprve až následně znalecký posudek, je tento nutno chápat jako jeden z důkazních prostředků, které správce daně v průběhu řízení opatřil. Ve smyslu ust. § 2 odst. 9 cit. zákona stěžovateli náleží rovněž právo jeho hodnocení. Stěžovateli byl předmětný znalecký posudek, který hodlal správce daně v řízení použít ve smyslu ust. § 31 odst. 4 cit. zákona jakožto důkazu, poskytnut, byla mu rovněž poskytnuta prodloužená lhůta k vyjádření. Stěžovatel však v prodloužené lhůtě, ale ani později v průběhu odvolacího řízení skutečnosti v něm uvedené ničím nevyvrátil ani nenabídl správci daně důkaz jiný, jímž by skutečnosti ve znaleckém posudku vyvrátil; nenavrhla ani provedené jiného znaleckého posudku jiným znalcem, měl-li za to, že znalecký posudek byl vypracován podjatým znalcem.

Nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že stěžovateli svědčilo po celou dobu odvolacího řízení i právo zakotvené v ust. § 48 odst. 7 zákona o správě daní, čehož stěžovatel rovněž využil (doplnění odvolání ze dne 8. 8. 2006 a dne 25. 8. 2006). Dle cit. ustanovení může odvolatel do doby, než je o odvolání rozhodnuto, údaje svého odvolání doplňovat a pozměňovat; může tedy navrhopvat a předkládat i důkazní prostředky dříve neuplatněné. Z uvedeného ustanovení potom nutně vyplývá i to, že odvolací orgán, který při respektování ust. § 2 odst. 3 cit. zákona tyto důkazní prostředky hodnotí, je povinen dostát rovněž ust. § 50 odst. 7 cit. zákona, tedy vypořádat se se všemi důvody v odvolání uvedenými.

Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěry krajského soudu v tom, že provedení důkazu znaleckým posudkem samo o sobě nevyžaduje, aby bylo nařízeno ústní jednání, ve kterém by byl znalec vyslechnut a to za situace, kdy stěžovatel výslech znalce nenavrhoval, nepoložil mu žádné dotazy a správce daně sám dotazy vůči znalci neměl. Takový postup odpovídá zásadám upravujícím daňové řízení dle ust. § 2 odst. 9 zákona o správě daní, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny.

Jak vyplývá z rozsudku krajského soudu i z rozhodnutí žalovaného, stěžovatelova podání - vyjádření se ke znaleckému posudku ze dne 28. 7. 2006, doplnění odvolání ze dne 8. 8. 2006 a podání ze dne 25. 8. 2006 vč. vyjádření společnosti NOVOTA a. s. ke znaleckému posudku Ing. K., byla předmětem hodnocení v rámci odvolacího řízení. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, které důkazní prostředky byly předmětem hodnocení a tyto podklady byly hodnoceny v souladu s požadavky ust. § 2 odst. 3 zákona o správě daní, hodnocení důkazů je logické a má oporu v provedeném dokazování.

Namítá-li pak stěžovatel, že jeho úmyslem bylo podávat prostřednictvím kvalifikovaného zástupce otázky při ústním jednání a nikoliv písemně, jak sám stěžovatel uvedl do protokolu ze dne 29. 5. 2006, bylo na něm, aby se využití dotčeného práva domáhal. Při uplatnění práva dle § 16 odst. 4 písm. e) zákona o správě daní se také předpokládá jistá procesní aktivita ze strany daňového subjektu. Z předmětných podání však nelze stěžovatelem uváděný požadavek na nařízení ústního jednání seznat. Nutno dodat, že ačkoliv je při posuzování procesního úkonu rozhodující jeho obsah, a nikoliv to, jak je označen (ust. § 21 odst. 6 zákona o správě daní), posouzení takového procesního úkonu podle jeho obsahu správci daně neumožňuje, aby určitému a srozumitelnému úkonu přikládal jiný než účastníkem sledovaný smysl, obsah podání domýšlel nebo činil další závěry, které z jeho obsahu nevyplývají. Stěžovatelova námitka je proto nedůvodná.

Nedůvodné je rovněž stěžovatelovo tvrzení, že žalovaný svým postupem porušil ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní. Jak je uvedeno výše, důvodem zrušení původního rozhodnutí žalovaného (viz rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 10 Ca 88/2004 - 82 ze dne 8. 9. 2004) bylo nesprávné stanovení ceny dotčených nemovitostí pro účely aplikace § 23 odst. 7 zákona o daních z příjmů. Krajský soud proto rozhodnutí žalovaného zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a žalovanému uložil, aby řízení doplnil o revizní znalecký posudek, kterým bude stanovena objektivní cena předmětných nemovitostí ke stavu prosinec 1999.

V průběhu dalšího řízení, poté, kdy bylo rozhodnutí žalovaného krajským soudem zrušeno, postupoval správce daně v úzké součinnosti se stěžovatelem dle ust. § 2 odst. 1, 2 a 9 zákona o správě daní. Stěžovatel byl přítomen místního šetření, znalecký posudek byl stěžovateli v rámci ústního jednání předán a do doby než bylo o odvolání žalovaným rozhodnuto bylo stěžovateli plně umožněno doplňovat a pozměňovat údaje odvolání, formulovat nové námitky, případně doplnit, předložit nebo navrhnout další důkazní prostředky, jež by závěry prováděného důkazního řízení případně vyloučily. Žalovaný žádné další dokazování, jež by vyústilo v odlišnou právní kvalifikaci, než se kterou byl stěžovatel seznámen v průběhu odvolacího řízení, neprováděl. Znalecký posudek byl opatřen v souladu s právními předpisy a z tohoto důvodu představoval důkazní prostředek ve smyslu ust. § 31 odst. 4 zákona o správě daní a byl tudíž způsobilým předmětem hodnocení v důkazním řízení. S ohledem na uvedené nelze v postupu správního orgánu spatřovat vadu řízení, jež by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný a následně i krajský soud se proto tvrzené nezákonnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. nedopustil.

Posledním stížným bodem je námitka dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tj. nepřezkoumatelnost, spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů

rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelem je namítáno, že krajský soud se v odůvodnění nevyjadřoval k jeho námitkám tak, jak byly uvedeny v žalobě. Tato námitka je nedůvodná.

Polemizuje-li nyní stěžovatel zcela účelově o výši ceny dotčené nemovitosti oceněné znalcem ustanoveným správcem daně, přičemž v průběhu daňového a soudního řízení kvalifikovaným způsobem nevyvrátil zjištěné skutečnosti, byl postup, kterým bylo žalovaným odmítnuto hodnotit jako důkaz prohlášení občana (p. K.) o ceně, za kterou by byl ochoten předmětnou nemovitost koupit, zcela na místě. Samotný nesouhlas účastníka řízení se závěry znaleckého posudku není důvodem pro jeho znevěrohodnění a nikterak nevyvrací závěr znalce o tom, jaká je obvyklá cena prodaného majetku. Nutno podotknout, že předmětný revizní znalecký posudek Ing. K., zpracovaný ke stavu prosinec 1999, byl vypracován právě proto, že v dané věci předložil stěžovatel několik rozdílných znaleckých posudků zpracovaných k rozličným účelům s rozdílnou cenou nemovitostí, když za dané situace nebylo možné zjistit objektivní tržní cenu dotčených nemovitostí. *(v průběhu původního daňového řízení stěžovatel předložil správci daně celkem tři znalecké posudky, z nichž první ze dne 2. 12. 1999 byl na odhadní cenu ve výši 1 629 100 Kč, druhý ze dne 1. 11. 2001 stanovil odhadní cenu ve výši 11 792 710 Kč a třetí ze dne 2. 12. 2002 stanovil cenu ve výši 1 840 056 Kč).*

Jak je uvedeno výše, stěžovateli bylo již při zadání znaleckého posudku umožněno se znalcem spolupracovat a klást mu otázky při místním šetření. Zpochybňuje-li stěžovatel posudek znalce poukazem na jeho nedostatky spočívající v nesprávném zohlednění stěžovatelem uplatňovaného snížení ceny (záplavová oblast, zástavní právo, stavební úpravy v souvislosti s odstraňováním povodňových škod apod.), nemůže být takový důkazní prostředek nahrazen pouhým tvrzením. Pakliže se stěžovatel domníval, že odborné závěry správcem daně ustanoveného znalce jsou chybné nebo nesprávné, mohl i v rámci řízení před krajským soudem při jednání navrhnout provedení dalších důkazů, které by mohly mít na rozhodnutí ve věci vliv (ust. § 52 a § 77 s. ř. s.). Ani této možnosti, jak vyplývá ze soudního spisu, stěžovatel nevyužil, když na výzvu soudu dle ust. § 51 s. ř. s., vyjádřil souhlas s tím, že věc bude rozhodnuta bez jednání.

Krajský soud se přezkoumatelným způsobem vypořádal s námitkami uvedenými v žalobě a pokud se po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu v intencích soudního řádu správního, ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, když tyto shledal správnými, nezbylo mu, než žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítnout.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky uplatněné stěžovatelem ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. důvodnými, a proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů; žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, neprokázal, že by mu vznikly náklady nad rámec běžné činnosti, proto mu je soud nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 15. února 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu